

Treure petroli en nom d'Andorra

Ara m'adone que només l'esperança d'una vida millor pot ennuvolat la raó dels professionals especialitzats que van aspirar a aquest lloc de treball." "Després de més de dues hores de revisar les pàgines oficials d'Andorra vaig descobrir que no hi havia cap Andorra Petroleum. I que el petroli no era una de les riqueses principals del sòl d'Andorra, i que, a més a més d'això, Andorra no té sortides al mar. Com és, doncs, que feien prospeccions petrolíferes? A l'Aràbia? I per què, llavors, havíem de ser contractats a Andorra i no a l'Aràbia? I per què el consolat d'Andorra té una pàgina electrònica acabada en .com?". "Per a mi, 67 euros és una sortida amb la meua parella un cap de setmana; o potser la compra al mercat per a uns quants dies. Però el cost més alt és la sensació de pèrdua, d'engany, de ser defraudat. I això no té preu."

Aquests són tres extractes del relat d'Uramar Farias, un enginyer electrònic veneçolà que, a final del mes d'agost, es pensava haver trobat la proposta laboral de la seva vida. Farias, com tants i tants altres centre i sud-americans, va ser víctima, primer, de l'engany, i, després, com en el seu cas, de l'estafa orquestrada a través d'una suposada empresa establerta al Principat i anomenada Andorra Petroleum Co. Una empresa que, al cor dels Pirineus i des del 1938, deia que es dedicava a la prospecció i extracció de petroli.

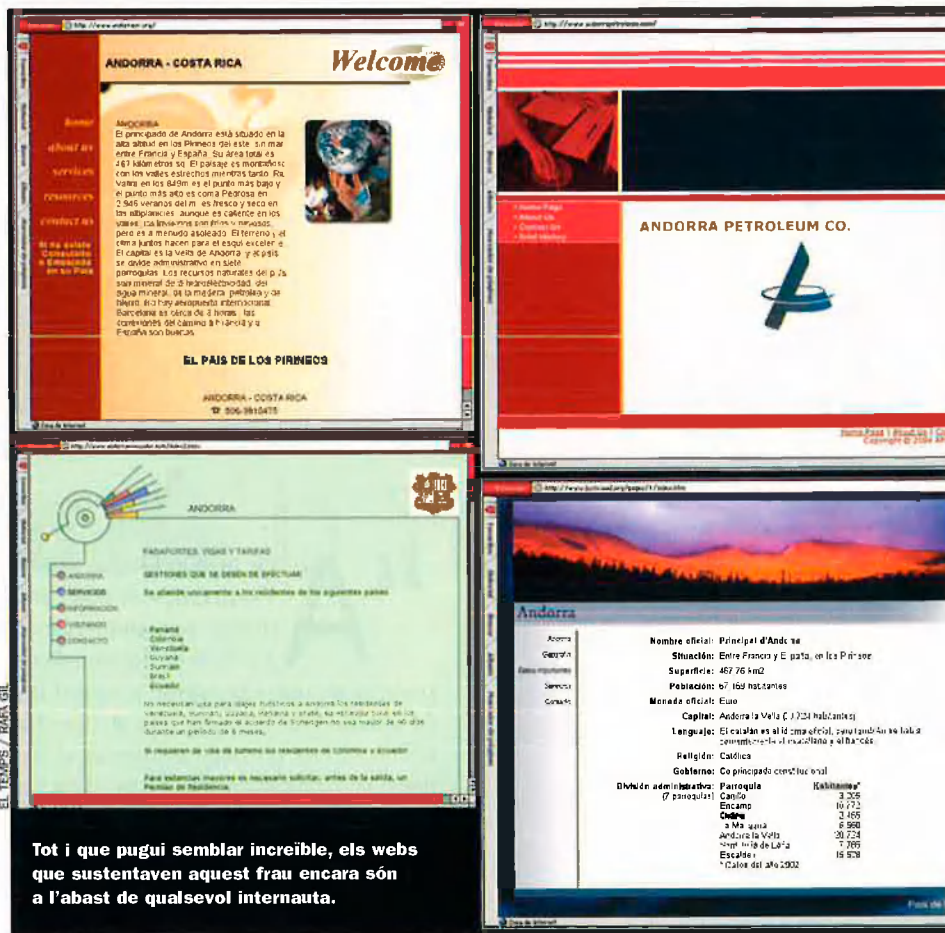
El *modus operandi* de la presumpta companyia andorrana no és nou en paï-

sos, ni el continent americà on les ofertes laborals van escasses. I encara més les suposades bones ofertes. Com era el cas de la d'Andorra Petroleum. Més de 4.000 euros al mes, catorze pagues anuals, seguretat social privada i estatal suposadament en el marc de la Unió Europea (UE), servei particular de salut, exoneració del pagament d'impostos, habitatge i transports pagats, roba per a la feina, un contracte mínim per a divuit mesos... Aquestes eren algunes de les condicions que ofería Andorra Petroleum després de posar-t'hi en contacte i de rebre un comunicat en què, després d'haver-los fet arribar el currículum, t'anunciaven que havies estat seleccionat per formar part d'una companyia amb un gran futur. Això sí, el contacte només podia ser fet a través de correus electrònics. I el telèfon que se't facilitava en alguns dels *e-mails* corresponia a un mòbil espanyol que estava permanentment col·lapsat. No obstant això, cada dia, encara ara, quan s'ha desemmascarat aquest frau d'abast incalculable, apareixen persones que han estat, com a mínim, inicialment enganyades i temptades. El joc brut de la falsa empresa consistia a fer creure als aspirants per a les diverses ocupacions que el visat per residir i treballar a Andorra només es podia obtenir a partir de consolats del Principat encara més falsos a Bolívia, Costa Rica i l'Equador. I el negoci era fer enviar als interessats en l'oferta laboral uns diners per als tràmits i el passaport, original i vigent, a una adreça postal que se'ls facilitava.

Una empresa petroliera suposadament establerta al país dels Pirineus estafa, via Internet, desenes, potser centenars, de centre i sud-americans oferint-los suculents contractes que havien de gestionar en falsos consolats andorrans.

De fet, algunes de les persones consultades, de Venezuela, de Xile, de Mèxic... han assegurat que més problemàtic que els 90 euros (en xifres rodones) que d'entrada costava la tramitació era desfer-se del document d'identitat. G. Castellán, una altra de les persones que van caure inicialment en la trampa parada per Andorra Petroleum, explica: "El frau crec jo que va més enllà del que es veu per sobre, ja que a banda de quedar-se amb els diners de les persones que els dipositin, aproximadament 105 euros i les despeses d'enviament que demanen, es queden amb tots els passaports originals que els arriben... els quals m'imagino que tindran fàcil allotjament en el mercat negre." En aquesta mateixa idea insisteix el xilè Pablo Ramírez, que no va arribar a fer els passos que se li demanaven i sí que ha iniciat una important ofensiva en els mitjans de comunicació del seu país per denunciar casos com els de la falsa petrolera andorrana: "Estan enganyant la gent, no pels dòlars, sinó per usar el nostre passaport. I no per vendre el nostre passaport, que a fora pot arribar a valdre deu mil dòlars, sinó per utilitzar-lo." Per a Ramírez el més fàcil és que els documents siguin emprats per narcotraficants que vulguin amagar-se sota la pell de xai de llicenciats universitaris en l'atur o desencantats amb la seva ocupació que recorren a les noves tecnologies per mirar d'aconseguir que els soni la flauta. Encara que a voltes la música que desprèn sigui del tot desafinada.

Andorra Petroleum Co (amb la web www.andorrapetroleum.com) s'anunciava en llocs web especialitzats en ofertes de treball. Pàgines electròniques "serioses i objectives", segons Uramar Farias, un dels afectats, com ara la pàgina www.computrabajo.com, o www.empleate.com. Però l'ofertament de la falsa companyia andorrana (domiciliada a "la Vella d'Andorra" en lloc d'Andorra la Vella) també havia aparegut en format d'anunci de premsa en prestigiosos diaris centreamericans. De fet, algunes de les persones enganyades van detectar dues onades de promoció de la petrolera: una, al març, i l'altra a cavall dels mesos d'agost i setembre. La fórmula gairebé sempre era la mateixa: un correu electrònic mostrant interès pel lloc de treball

EL TEMPS / DAISY GIL

Tot i que pugui semblar increïble, els webs que sustentaven aquest frau encara són a l'abast de qualsevol internauta.

que ofertaven i la consegüent resposta, per la mateixa via i al cap de deu o dotze dies, del presumpte gerent de recursos humans de la firma, Michael Manzur.

La feina era per a aquell qui la volia, evidentment. I adjuntats amb la resposta de Manzur admetent el demandant a formar part d'Andorra Petroleum, hi havia diversos documents. Un, per exemple, era un suposat contracte de treball que calia retornar omplert. I la invitació a iniciar els tràmits per a un visat que només es podia obtenir en els països d'origen del treballador (quan al Principat cal fer aquest tipus de procediments en directe i la quota per a persones extracomunitàries és molt limitada) i sempre a partir de les pàgines electròniques de consolats del Principat. Inexistents, és clar. Aquests consolats, requerien uns diners per a la tramitació i el passaport, i dues fotografies de l'interessat.

El suposat consolat d'Andorra a Costa Rica (www.andorracr.org) donava, teòricament, servei als residents d'aquest pa-

ís. Però també a les persones que vivien a Mèxic, Belice, Guatemala, Hondures i Nicaragua. Des de l'Equador (www.andorraenecuador.com) s'atenia els equatorians, però també els que procedien de Panamà, Colòmbia, Venezuela, Guyana, Surinam i el Brasil. I, així, a Bolívia (www.boliviaad.org), havien de resoldre els tràmits, a banda dels residents en aquell país, els qui habiten al Perú, l'Argentina, el Paraguai, l'Uruguai i Xile. El Principat d'Andorra, evidentment, no té ni consolat ni ambaixada a cap dels països esmentats. Tan sols en té davant les Nacions Unides. No obstant això, fer la prova de posar-se en contacte amb el consolat de Costa Rica gràcies a un telèfon que apareixia en un dels correus electrònics tramesos a una de les moltes persones inicialment estafades podia comportar sorpreses. D'aquelles de riure per no plorar. Així, aquesta ambaixada, segons el telefonista, està "situada en un cèntric i luxós centre comercial de San José". I atén visats de treball per a qual-

La policia andorrana intenta esbrinar els autors del muntatge, però fonts del cos admeten grans dificultats

sevol empresa que ofereixi feina. Sense distinció. És clar que, quan et referies a Andorra Petroleum, la complicitat era més notòria. Fins al punt de dur l'interlocutor a reconèixer que al Principat hi ha petroli. I que *"ahorita mismo s'estan fent excavacions"* a Engolasters, en un llac d'aigua dolça que la companyia elèctrica del país (FEDA) usa en la producció d'energia. Així mateix, el nom del cap de Govern andorrà era "una informació que no es pot facilitar", i quan anunciaves al telefonista l'inici d'una investigació judicial la resposta era immediatament la penjada de l'auricular.

Perquè, és clar, després de ser alertat per diversos dels seus diplomàtics, i des-

prés d'haver rebut diverses institucions del país demandes d'informació sobre Andorra Petroleum, el Govern del Principat ha posat el cas en mans de la justícia. La policia andorrana investiga per poder esbrinar qui podrien ser els autors del muntatge, encara que fonts del cos de seguretat han admès moltes dificultats. Ni tan sols no s'han pogut bloquejar les pàgines electròniques que són accessibles per Internet. I això que, segons alguns dels temptats per l'oferiment, els llocs web feia relativament poc temps que s'havien creat i que presentaven dèficits enormes. "En la línia *asunto* apareix 'SPAM' en lletres capitals i entre parèntesis, que significa probablement

alguna protecció efectuada per un tallafoc de MSN, Yahoo o AOL. Els documents contenen errors bàsics d'ortografia. I els annexos són com contenidors de retalls: estils de lletra, colors i dimensions d'escuts i logotips diferents. I el que és pitjor, les pàgines dels consolatats estan fetes de forma improvisada tallant i enganxant d'altres pàgines." Així ho relatava Uramar Farias.

Mentrestant, G. Castelán, un altre dels afectats, s'agafa al cantó positiu de l'estafa: "Gràcies a això he pogut saber més coses d'Andorra. I es veu que és bonica. Tant de bo tinguem, la meva esposa i jo, l'oportunitat de conèixer-la algun dia. Viatjar a Europa és un dels nostres somnis."

El somni d'altres era treure petroli en nom d'Andorra. I sense ni tan sols haver de fer un sol forat. Tan sols estafant il·lusions ingènues producte, en moltes ocasions, de la desesperança laboral.

Toni Solanelles